

Sv. František a jubileum milosrdenství

Z redakce BICI

Svatý Otec s předstihem, s ohledem na směrnice církevního práva, ohlašuje, vyhlášení příštího jubilejního roku. On sám to oznámil 13. března, u příležitosti druhého výročí svého zvolení za pastýře všeobecné Církve: Bude vyhlášen svatý rok milosrdenství. Začne v den padesátého výročí zakončení ekumenického II. vatikánského koncilu (1965), a získá tím zvláštní význam jako pobídka pro Církev v pokračování díla započatého koncilem. Papež při kající liturgii ve Vatikánu pronesl tato slova: *"(...) Často jsem přemýšlel, jak by Církev mohla lépe projevit své poslání být svědkem milosrdenství. Je to cesta, začínající duchovním obrácením; a je třeba podniknout tuto cestu. Proto jsem se rozhodl ohlásit mimořádný jubilejní rok, jehož středem bude Boží milosrdenství. Bude to Svatý rok milosrdenství. Chceme jej prožívat ve světle Kristova slova: "Buďte milosrdní, jako nebeský Otec" (srov. Lk 6,36). A zvláště to platí pro zpovědníky! Tak mnoho milosrdenství! Tento Svatý rok začne o příští slavnosti Neposkvrněného Početí a bude zakončen 20. listopadu 2016, o neděli Ježíše Krista Krále vesmíru, který je živou tvář Otce milosrdenství (...). Jsem přesvědčen, že celá Církev, jež tolik potřebuje zakoušet milosrdenství, protože jsme hříšníci, nalezne v tomto jubilejním roce radost z toho, že znovu objeví a učiní plodným Boží milosrdenství, které nás všechny volá, aby přinášeli útěchu každému muži i ženě naší doby. Nezapomínejme, že Bůh dokáže odpustit všechno, a že odpouští stále. Neúnavně žádáme odpustění. Svěřujeme od nyníška tento rok Matce milosrdenství, aby k nám obrátila svou tvář a bděla nad naším putováním: je to kající putování, putování s otevřeným srdcem, po dobu jednoho roku, s cílem obdržet Boží odpustění, s cílem dosáhnout Božího milosrdenství".*

Papež jménem František, který vyhláší mimořádný jubilejní rok milosrdenství, nás upomíná na slova, která sv. František zvolil do své Závěti, aby jimi popsal již vzdálené začátky, chvíle svého obrácení, ono "konat milosrdenství", ožívající při setkání s malomocným a dávající mu novou existenci: "A sám Pán mě přivedl mezi malomocné a prokazoval jsem jim milosrdenství. A když jsem od nich odcházel, to, co se mi zdálo hořkým, změnilo se mi ve sladkost duše i těla". Celý jeho život je nesen ve znamení milosrdenství Otce, který ho provází, povzbuzuje, a dává mu žít z daru a v daru. V této tváři Otce "bohatého na milosrdenství" (Ef 2,4), se František učí milovat. Je to láska předtím obdržena, přijatá a zakoušena, a pak i nabídnutá. Je to láska, otvírající pro chválu a díky. A právě v tomto žehnajícím objetí Otce všeho milosrdenství se František rodí k novému lidství. "Zahrnoval nevýslovnou láskou Matku Pána Ježíše za to, že mocného Pána učinila naším bratrem a získala tak pro nás milosrdenství". Činy i slova v každodennosti jeho života ve světě hovoří jazykem milosrdenství, jazykem matky. Je to pozorný a velkorysý pohled, jenž je především pohledem odpustění. Vybavují se mi překrásná slova, která píše v Listu ministrom: "A v tom chci poznávat, zda miluješ Pána a mě, jeho i tvého služebníka, budeš-li toto konat: aby totiž nebyl žádný bratr na světě, který by zhřešil, jakkoliv velice by mohl zhřešit, aby až pohlédne do tvých očí, nikdy neodešel bez tvého milosrdenství, jestliže milosrdenství hledá. A kdyby milosrdenství nehledal, ty se ho zeptej, chce-li milosrdenství". Odpustění/milosrdenství se rodí z lásky a je odpovědí na Lásku:

REJSTŘÍK

- 01 Sv. František a jubileum milosrdenství
- 02 Milost práce: mezi teorií a skutečností
- 03 Duchovní cvičení Kurie
Jmenován novogenerální poradce
Řádné zasedání generální rady
Kapucín obdržel vyznamenání »Freedom« (svoboda) od města Dublinu
- 04 Znovuotevření kaple s relikviemi
Mezi zavražděnými křesťany
Bratři putují sedm dní z Assisi do Říma

"pokud miluješ Pána". Ve svatém Františku milosrdenství dostává velkodušnou tvář pozornosti a péče toho, kdo umí přijímat vlastní slabost a něžně se sklánět k druhému. "Kde je milosrdenství a rozlišování, tam není ani přehánění, ani zatvrzelost" (Nap 27). Tak František napomíná své bratry. Milosrdné srdce je shovívavé, ochotné k odpouštění, je to srdce, které nezná tvrdost pýchy a které, podle Kristova příkladu umí "kráčet v pravdě" (Ef 5,2).

Milost práce: mezi teorií a skutečností

Úvahy o Okružním listu generálního ministra - Br. Dominique Pacreau, OFM Cap, Provincie Francie

O slovila mne úvaha o sekularizaci

Bratr generální ministr nerozvíjí velké teoretické diskuse o sekularizaci. Vychází z konstatování. Naše zdroje obživy dříve pocházely z velké části z pastorace, dnes však tomu tak už není. Nechybí misijní činnost, je dokonce hojnější a potřebnější, než kdy dříve. Avšak nepřináší žádný způsob obživy. Žít na lidové periferii nebo v muslimské čtvrti – vyjít z kostela a jít na periferie, může vyžadovat mnoho energie, avšak nikdo vám za to nezaplatí. Považuji za zajímavé, že v této situaci jsme poprvé. Kdekoli ve světě, jsme na misijním území. Ve Francii to bylo konstatováno již před osmdesáti lety, ale Církev přesto pokračovala nezměněným způsobem, jako bychom žili v křesťanské společnosti. Je nutné vyvodit nějaké důsledky a najít nové přístupy pro Církev a pro kapucíny.

Jsmen nuceni nouzí

Právě chudoba nás nutí revidovat některé naše praktiky: jsme nuceni. Často je tomu tak. Nechci rozvíjet spiritualitu dvou grošů, ale takový je život. Duch svatý, snad, nás vybízí k obrácení, ke změně, k vynalézavosti. Je to, když se nacházíme před zdí, která nás staví před otázkou. Nasloucháme tomuto volání?

K čemu jsme vybízeni?

Ke sdílení běžného života. Odcituji zde o mládeži z Františkánské rodiny, bratřích a sestřích: “Tato výdělečná činnost, zděděná z tradice 20. století, avšak zakořeněná v intuici Františka z Assisi, je především místem misie, vynořujícím se v životech dnešních mužů a žen, kteří pracují, hledají práci, zakouší dlouhodobou nezaměstnanost [...] tímto podílem na světě výdělečné činnosti se stáváme součástí naší základní lidské situace”. Jsme vyzýváni, abychom žili svůj náboženský život, nikoli mimořádně, ale běžně, abychom žili prorocký život, pravděpodobně proti proudu, a mentalitu světa, avšak v jeho běžné podobě. Prorocký způsob života není nic mimořádného. Mnozí lidé (křesťané), by nás chtěli pohánět k mimořádnému, abychom byli odlišujícími znameními. Jak dosvědčovat evangelium ve světě vedeném růstovým hospodařením? Jak rozvíjet niternost ve světě komunikace? Tím, že budeme žít podobným stylem, jako prostí lidé. Bratr generální ministr naléhá: vařit a dělat domácí práce (pokud je to možné).

Co jsem v tomto listu nenašel?

Začala již příprava na VII. PRŘ. Myslím, že bude možné se dále zamýšlet. Především, generální ministr klade vedle

sebe, ohlašuje skutky a přesvědčení [...] Mně by se líbilo, kdyby se uvedly do vzájemného vztahu [...] práce, misie, bratrství, chudoba [které] nejsou prvky našeho života, jež by byly připojeny jeden za druhým. Myslím, že je to způsob, jak vymezit, co utváří náš život a nad tím přemýšlet. Bratr generální ministr říká, že: “práce může umožnit jednotlivcům plně rozvíjet vlastní schopnosti a co nejlépe se realizovat. Lze učinit zkušenost s naplňující a tvořivou prací”. Jistě a je to dobrá věc. Avšak pro kolik lidí? Pro kolik lidí je práce naopak vyčerpávající, stresující, zničující a nijak obohacující. Jak humanizovat práci? Jak by se spolu s jinými mohli sami dělníci stát součástí na proměně jejich pracovního místa v místo osvobození? Krom toho, předtím jsem hovořil o práci jako místu misie. Myslím, že kapucín nepracuje pouze proto, aby si vydělal na chléb. Oblast práce je místem evangelizace (tak jako jím je volný čas, rodina a kultura). Jednoduše bych řekl, protože vytváří solidární svazky, které tě uvádějí do kontaktu s lidmi velmi vzdálenými od Církve, protože tě nutí k revizi tvého slovníku, tvých pojetí víry a náboženství.

Duchovní cvičení Kurie

FRASCATI, Itálie – Ve dnech 8. až 13. března prožila fraternita Generální kurie intenzivní období duchovních cvičení v klášteře ve Frascati. Meditace vedl br. Jude Winkler, generální rádce Menších bratří konventuálů, který je biblista a známý kazatel. Přednášející prošel Janovo evangelium a soustředil se na osobní setkání s Ježíšem, jak ve slově, tak v modlitbě a eucharistickém životě, a také v konkrétním bratru a v komunitním životě. Kormě pohostinného ovzduší místa a komunity ve Frascati, v radosti, hlubokosti a prostotě, to byl zvláště humorný přístup br. Judeho, který zajistil pozorné naslouchání ze strany všech.

Jmenován nový generální poradce

ŘÍM, Itálie – Dne 16. března 2015, během řádného zasedání generální rady Řádu, na základě poradní ankety v Koferenci CONCAO – EACC, byl jmenován generálním rádce Řádu br. Norbert Auberlin Solondrazana z Provincie Madagaskaru. Narodil se 28. května 1968 v Antsirana na Madagaskaru. Do noviciátu kapucínů vstoupil 3. října 1989, první sliby složil 4. října 1990 a doživotní 13. srpna 1995. Dne 9. srpna 1998 byl vysvěcen na kněze. V Řádu vykonával následující úřady: pomocný novic-

mistr a pak i novicmistr; ředitel studia v St. Laurent de Brindes v Antananarivo (zvolen VP rádce 31.02.2002, jmenován 2. prov. rádce 10.07.2005 při vytvoření Provincie Madagaskaru). Jmenovaný provinciál byl odpovědný za založení nové kapucínské farnosti v Hell-Ville, Nosy-Be. V poslední době se věnoval asistenci handicapovaným dětem v Ambondroně, Nosy-Be. V letech 1999-2000 absolvoval kurz duchovního doprovázení při Duchovním centru Chatelard v Lyonu, Francie. Úřad generálního rádce, uvolněný po br. Jeanu Bertinovi Nadonye Ndongo, který byl jmenován biskupem diecéze Lolo v Demokratické republice Kongo, tak nachází v br. Norbertovi nového bratra, jehož službu provází blahopřání a modlitby celého Řádu.

Řádné zasedání generální rady

ŘÍM, Itálie – Ve dnech 16. až 27. března 2015 proběhlo řádné zasedání generální rady, která projednala hlavně tato témata: zprávy z pastoračních návštěv, zprávy v polovině tříletí, z bratrských vizitací, ze setkání Konferencí, o řádných kapitulách rozličných správních oblastí Řádu. Byl předložen statistický přehled Řádu za rok 2014. Bylo schváleno vyúčtování za rok 2015 a rozpočet na rok 2015. Bylo rozhodnuto, že současná Provincie Sibolgy bude přeměněna na dvě generální kustodie, Generální kustodii Sibolgy a Generální kustodii Niasu. Kanonické zřízení je plánováno na 10. dubna 2015 v indonéské Sibolze.

Jmenování: generální rádce: br. Norbert Auberlin Solondrazana (PR Madagaskar) v důsledku jmenování br. Jeana Bertina Nanonye Ndongo biskupem. Provincie Chorvatska: br. Anto Pervan jmenován IV. prov. rádce (po jmenování br. Ivici Petanjaka biskupem).

PRŘ: Byl předložen návrh na Instrumentum laboris (plán jednání) pro VIII. PRŘ.

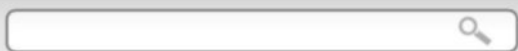
Kapucín obdržel vyznamenání »Freedom« (svoboda) od města Dublinu

DUBLIN, Irsko – Bratr kapucín Kevin Crowley (narozený 24. února 1935, složil první sliby 22. listopadu 1959 a doživotní 22. listopadu 1962) byl vyznamenán nejvyšším vyznamenáním irského hlavního města, večer dne 28. února 2015, společně s fotbalistou Johnem Gilesem. Br. Kevin obdržel toto uznání za svou službu v Charitě a rozdělení jídla zdarma po nejméně 50 let. Využil příležitosti při děkování a vyjádřil znepokojení nad novou epidemií drog v hlavním městě a apeloval na vládu, aby něco udělala pro ulehčení této těžké situace. Giles obdržel vyznamenání za svou fotbalovou kariéru a za založení nadace Mládež Giles, která se snaží pomáhat mládeži prostřednictvím sportu. Ceremonie udílení se odehrála v

Mansion House, za přítomnosti dublinského primátora Christy Burkeho, který se takto vyjádřil k poctě udělené dvě občanům: Byl jsem dotázán, jak bych ve zkratce popsal oba šlechtěné muže a řekl jsem: Je to velmi snadné, jeden se modlil a druhý hrál". Br. Kevin je nyní součástí vybrané společnosti vyznamenaných, mezi které patří i John Kennedy a Nelson Mandela.

Zahájila experimentálně stránky www.lexiconcap.org

Bratři putují sedm dní z Assisi do Říma

ASSISI-ŘÍM, Itálie – „Sedm etap během sedmi dní s nadějí, že osmého dne (ne bez narážek na Velikonoce, i když se jedná o pátek) se budou moci setkat a papežem Františkem“. Tak devět bratří františkánů (konventuálové, minorité, kapucíny a Regulovaní Třetí řád) vyšlo v pátek 6. března od hrobu Františka z Assisi směrem na Řím, prošli přes Pannu Marii Andělskou a Rivotorto, doprovázeni na této etapě novici až do Foligna do sanktuária sv. Anděly. Následujícího dne byli přijati kapucíny ve Spoletu, v jejich velkém klášteře. V neděli došli do Terni, kde je očekávali bratři z města, všichni shromáždění společně s farníky u kostela sv. Josefa. Následovalo město Otricoli, které je starověké městečko na pahorcích, kde se farář vynasnažil přilákat i své farníky. V úterý 10. března byli přijati farářem Rignano Flaminiem a místními rodinami. Pak více na Jih u bran Říma, přesněji u První brány, je přijali farníci z farnosti svěřené paulánům z Jasně Góry. Pak následovala poslední etapa podél klikatých břehů Tibery, aby nakonec je i generální ministry spolu s mons. Carballem přijalo objetí Berniniho kolonády. Existovalo mnoho důvodů pro zorganizování pěší pouti do Říma: doba postní, rok zasvěceného života, touha potvrdit naši věrnost papeži Františkovi a obdržet jeho požehnání v den výročí jeho zvolení za římského biskupa, připomínka na putování sv. Františka z Assisi až do centra křesťanství spolu s jeho prvními bratry. K tomu všemu se však připojuje myšlenka dát první krůčky k čtyřletému putování, jehož cílem bude setkání bratří františkánů rozličných Řádů v Assisi. Příprava tohoto setkání je již v pokročilém stádiu. Poutníci procházeli cestami Umbrie a Lazia a nesli ducha Assisi na způsob „kázání beze slov“ prováděného malými znameními: malá relikvie Chudáčka Božího, františkánský hábit v jeho rozličných verzích, úsměv a pozdravy, námaha a odvaha. Devět bratří šlo pěšky a doprovázel je jeden bratr na „oslíku se čtyřmi koly“, který nesl trochu proviantů a nějaké dárky pro hostící komunitu. Nejdůležitějším společníkem byl však sv. František, jeden jeho ostatek, jako útěcha a ochrana a symbol jednoty: jedna smyčka z jeho cingula, které je společným prvkem hábitů všech tří františkánských větví. (časopis San Francesco)

Znovuotevření
kaple
s relikviemi

ŘÍM, Itálie – 21. března 2015 v ovzduší usebrání a modlitby, kardinál Angelo Amato SDB, prefekt Kongregace pro svatořečení, za účasti bratří z komunity generální kurie požehnal při krátkém obřadu Kapli relikvií na restrukturalizované Generální kurii. Tato kaple, kterou založil a vybavil v 50. a 60. letech minulého století br. Bernardino Romagnoli se Sieny, jenž byl v letech 1948-1987 generálním postulátorem Řádu, našla nové umístění v přízemí generální kurie v místnosti přiléhající kostelu. S ohledem na existující konstrukci a rozměrů nového prostoru uchovává Kaple relikvií kromě všech našich svatých

a blahoslavených i množství dalších svatých a blahoslavených z celé Církve, od starověku až po dnes. Poslední relikvie, které byly vloženy do strohé i slavnosti dřevěné konstrukce, byly ostatky bl. Terezie z Kalkaty, sv. Jana XXIII. a sv. Jana Pavla II. Kardinál Amato ve své krátké promluvě připomněl, že svatí a blahoslavení dodávají vitalitu Řádu, aby je zakořeněn v historii, a živí z ní svou víru, aby žil v naději a jednal s láskou. Generální ministr br. Mauro Jöhri poděkoval kardinálovi za jeho přítomnost a vyjádřil přání, aby Řádu nikdy nechyběli bratři, kteří nejen vybízejí ke svatosti, ale také ji žijí.

Mezi
zavražděnými
křesťany

Oba sebevražední atentáčníci se odpálili u vchodu kostelů,

kde se shromáždily stovky osob na mši na nedělní liturgii. Dvojité atentát byl pak pomstěn na skupině tálibánských disidentů. Tentokrát byla zasažena také komunita, již slouží naši bratři, kteří navzdory utrpené bolesti a šoku z té hrůzy se snažili utěšit osoby postižené touto eskalací smrti a bolesti, která se zdá, a mezinárodní společenství si jí už přestalo všimnout. Zažívá se tam prakticky období nepřetržitého mučednictví (na fotografii br. Qaisar Feroz a br. Francis Sabir, jak se v nemocnici modlí za mrtvé a zraněné).

LAHORE, Pákistán – Stále Lneochabuje vlna masakrů a krveprolití způsobovaných fanatismem islámských fundamentalistů proti křesťanům a jiným menšinám v rozličných částech světa. Také tentokrát došlo v Pákistánu k strašlivé tragédii. 15. března se odpálili dva atentáčníci před katolickým kostelem a před evangelickou modlitebnou tzv. Kristovy církve, které se nacházejí blízko sebe v lidové zóně Yohana Abad. Lahore je město s nejvíce křesťany v Pákistánu a v této čtvrti je jich nejméně milion.

